USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. K. S. A.,** zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2018, č. j. OAM-691/ZA-ZA11-K10-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 10. 2018, č. j. 61 Az 24/2018 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce **8228 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 6. 2018, č. j. OAM-691/ZA-ZA11-K10-2017, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 3. 10. 2018, č. j. 61 Az 24/2018 – 33, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Krajský soud uvedl, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu z důvodu obav z probíhajícího ozbrojeného konfliktu v Irácké republice. V případě návratu mu hrozí nebezpečí vážné újmy podle § 14 odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu. Krajský soud však ve shodě s žalovaným konstatoval, že Irácká republika se již nenachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného

konfliktu, byť zdejší bezpečnostní situace není bezproblémová. Případné projevy terorismu v zemi původu žalobce přitom současně nelze hodnotit jako svévolné a nerozlišující násilí v důsledku vnitřního ozbrojeného konfliktu. Následně krajský soud odmítl i námitku stran nedostatečného vypořádání životních podmínek, do nichž by byl žalobce navrácen. Krajský soud uzavřel, že žalovaný si pro posouzení skutkového stavu věci opatřil dostatek podkladů, které následně řádně posoudil a správně žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany.

[3] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že závěr, podle něhož se Irácká republika nenachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, je v přímém rozporu s podklady ve správním spise a všeobecně známými skutečnostmi. Žalovaný nesprávně posoudil skutkové okolnosti případu s ohledem na přetrvávající ozbrojený konflikt a teroristické útoky na civilní obyvatelstvo v zemi původu stěžovatele a dospěl k nesprávnému závěru, že v jeho případě nejsou splněny podmínky § 14a zákona o azylu. Žalovaný proto pochybil, jestliže mu neudělil mezinárodní ochranu. Stěžovatel zdůraznil, že jakékoliv teroristické útoky je vždy nutné považovat za vážné a individuální ohrožení života. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a dostatečně se zabýval možností udělení všech forem mezinárodní ochrany. Podle něho judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na posuzovaný případ, a kasační stížnost má být odmítnuta jako nepřijatelná.

[5] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle tohoto ustanovení Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k pojmu nepřijatelnosti viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Jestliže krajský soud dospěl k totožným závěrům jako žalovaný, nelze to hodnotit jako nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem. Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36, dle něhož „*nepřezkoumatelnost rozsudku nemůže být způsobena ani tím, pokud krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotí průběh správního řízení, ztotožní se s postupem správního orgánu a jeho závěry souhlasně aprobuje. Z uvedeného nelze dovozovat, že by se soud námitkami stěžovatele nezabýval, nepodrobil hodnocení žalovaného vlastním úvahám, ale pouze převzal jeho názory*“. Se závěry krajského soudu ohledně nenaplnění předpokladů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu těmi důvody, které stěžovatel uváděl při podání žádosti, se ostatně Nejvyšší správní soud ztotožňuje a vyhodnocení obsahu důkazů obsažených ve správním spise (Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2015 - Irák Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 13. 4. 2016, Informace UNHCR ze dne 14. 11. 2016: Stanovisko UNHCR k návratům do Iráku, Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017, Výroční zpráva Amnesty International 2017 ze dne 22. 2. 2017, Informace UNHCR ze dne 12. 4. 2017: Irák: Relevantní informace o zemi

původu pro vyhodnocení dostupnosti alternativy vnitřního útěku nebo přesídlení, Informace odboru azylové a migrační politiky žalovaného: Svoboda ve světě 2017 – Irák, Informace odboru azylové a migrační politiky žalovaného: Situace v zemi – Politická a bezpečností situace, vnitřně vysídlené osoby, návraty, současný vývoj ze dne 1. 6. 2017, Informace odboru azylové a migrační politiky žalovaného: Bezpečnostní a politická situace v zemi – stav: březen 2018 ze dne 6. 3. 2018, Výroční zpráva Amnesty International 2018 ze dne 22. 2. 2018, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 ze dne 18. 1. 2018, Informace odboru azylové a migrační politiky žalovaného: Svoboda ve světě 2018 - Irák) považuje za správné a odkazy na judikaturu zcela přiléhavé.

[7] Nejvyšší správní soud ve vztahu ke konfliktu v Irácké republice již dříve v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 389/2018 - 38, a usnesení ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 46/2019 - 59, konstatoval, že „*v Irácké republice v současné době, po porážce organizace Islámský stát, neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu uvedeného ustanovení zákona o azylu.*“ Dále v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, uvedl že „*v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.*“ Nejvyšší správní soud ohledně bezpečnostní situace v Irácké republice v usnesení ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 46/2019 - 59, konstatoval, že „*situace v zemi není zcela stabilizovaná a stále zde dochází k páchání násilí i na civilistech, nicméně z nich nelze dovodit, že by se jednalo o tzv. totální konflikt.*“

[8] Není patrné ani žádné jiné zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neboť ten své rozhodnutí důkladně odůvodnil, respektoval ustálenou a relevantní judikaturu ohledně předpokladů udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a zároveň nikterak (natož hrubě) nepochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Jestliže stěžovatel brojí též proti nesprávnému zjištění skutkového stavu, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že „*rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným je otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018 – 37). Krajský soud se při zkoumání skutkového stavu nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, ani napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, které by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí.

[9] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na tvrzení stěžovatele uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za

těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[10] Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou, a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[11] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[12] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 2 Azs 368/2018 – 51, ustanoven zástupce pro řízení před soudem Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Nejvyšší správní soud určil odměnu ustanoveného zástupce částkou 6200 Kč za dva úkony právní služby (převzetí případu a příprava zastoupení, doplnění původně velmi kusé kasační stížnosti) a dále 2 x 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč.

[13] Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 1428 Kč.

[14] Celková částka odměny tak činí 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu